

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: Y. D.**, zastoupen Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem, se sídlem Na Jíkalce 13, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 470/2004 - 23 ze dne 20. 1. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 7. 2004, č. j. OAM - 2180/VL - 10 - 12 - 2004, nebyl žalobci (dále jen „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nebyla na něho vztažena překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatel měl ve vlasti potíže se soukromými osobami (jedním policistou a příslušníky sekty B. b.), neobrátil se ale s žádostí o pomoc na státní orgány Ukrajiny. Jeho problémy ve vlasti nebyly způsobeny žádným z důvodů taxativně vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu a žalovaný tak neshledal naplnění výše uvedených ustanovení zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, v níž poukázal na nesrovnalosti v rozhodnutí žalovaného a dále uvedl, že vzhledem k potížím, které na Ukrajině měl, splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

Rozsudkem tohoto soudu blíže označeným v záhlaví, byla žaloba stěžovatele zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že skutková zjištění, z nichž vycházelo rozhodnutí žalovaného, byla dostatečná a závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Poukázal dále na skutečnost, že stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. K námitce týkající se

nesrovnalostí v odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud konstatoval, že záměna slov „bratr“ a „sestra“ nemá na jeho správnost a zákonnost vliv. Krajský soud se ztotožnil rovněž se závěrem žalovaného, že na stěžovatele nelze vztáhnout překážku vycestování podle § 91 citovaného zákona.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, v níž stručně zopakoval skutečnosti uvedené v průběhu správního řízení a dále vytkl krajskému soudu, že se dostatečně nevypořádal s otázkou, zda v daném případě nebyly plněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Poukázal též na to, že v ČR vede dosud spořádaný život a nepředstavuje pro tuto zemi bezpečnostní riziko. Vzhledem k těmto skutečnostem se stěžovatel domnívá, že došlo k nesprávnému posouzení právní otázky soudem, a proto uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přípustná, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Stěžovatelovo tvrzení, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky související s podmínkami pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu, lze podřadit pod důvod kasační stížnosti obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného.

Aby však mohla být tato námitka přípustně namítána a aby tak Nejvyšší správní soud mohl přistoupit k posouzení její důvodnosti, musel by stěžovatel namítat nyní tutéž vadu řízení před žalovaným, jakou již namítal v řízení před městským soudem. Pokud by ji namítal nově až nyní v řízení o kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud by se jí podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nemohl zabývat. Předpokladem přípustnosti námitky vůči postupu žalovaného ve správním řízení nyní v řízení o kasační stížnosti je tedy uplatnění námitky, kterou již v řízení před Krajským soudem v Ostravě ve formě žalobního bodu uplatnil. Žalobní body musí podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat jak skutkové, tak i právní důvody, pro které žalobce považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné nebo za nicotné. Námitka nesprávného posouzení podmínek pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není ani v náznaku obsažena v žalobě ke krajskému soudu. Proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že se kasační stížnost opírá o jiný důvod, než který byl uplatněn v řízení

před krajským soudem, ač v předcházejícím soudním řízení uplatněn být mohl, a Nejvyšší správní soud se jí tak podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nemůže zabývat. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřipustnou; podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. kasační stížnost proto odmítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. srpna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu